

Unde nomen *Ignis Illi*, quia fulmine afflatus, ut ait Suidas, & Clemens Rom. 4. *Recognit. fol. 57.* vel quia signatus Saturni stella, ut ait R. Ben-Gorion, *lib. 1. cap. 2.* Hinc fax ad illud Amos, 5. 26. *Tabernaculum Moloch, sidus Dei vestri*: & Act. 7. 43. *Sidus Dei vestri Rempham*, qui Saturnus, titulo Moloch, vel Melchon, in cuius statuæ fronte, juxta Occumen. hic, erat pretiosa ac pellucida gemma adinstar sideris refulgentis. Latè describam 25. *Septembr. 4. in Templo Samaritano.* Zoroastres primus templum Mythrae dedicavit, de quo 19. *Decembr. à n. 13.* Nonnquam secutus est malum genium; igitur ante cataclysmum & post, magiam exercuit. *Ex astris scintillas quasdam carmine magico elicere studens* (sicut Romæ Tullius Hostilius, de quo, 10. *Septembr. n. 5.*) à demone succensus est, & interfectus. Nihilominus ejus discipuli Deorum amicum crediderunt, asserueruntque vehiculo fulminis in calum fuisse sublatum: corpus ejus in Assyria conditum est: prædixerat enim Assyrijs, tandiù eos orbi terrarum cum summo imperio principaturos, quandiù suos cineres & reliquias integras & inviolatas conservarent. Hactenus Boiffardus, d. Vide Justinum *lib. 1. dicentem*, occisum fuisse à Nino. Idem Diodor. *Sicul. lib. 1. n. 66.* Hieronym. in *Osee, 2. 16.* & Augustin. 21. *Civ. cap. 14.* Magum insignem, & primum in arte dicunt Plutarch. d. *Isid. & Osirid.* Apulejus *Apolog. 1. & 2.* Floridor. Cedren. in *Annalib. fol. 13.* Marcellin. *lib. 23. cap. 22.* & Plin. *lib. 11. cap. 42.* qui *lib. 7. cap. 16.* quem sequitur Augustin. quò supra, asserit. *Risisse eo die quo genitus esset: eidem cerebrum ita palpasse, ut impostam repelleret manum, futuro præfagio scientia.* In *Chronic. Alexandr. pag. 89.* legitur: *Ex Chamis genere oriundus est Zoroastres ille nobilis Persarum Astronamus, qui morturiens precatus est, uti fulmine ictus interiret; Persisque denunciavit: Ubi me caelestis ignis consumpsit; crematorum osium meorum cineres tollite & servate: nec regnum à vobis & hac regione tolletur, quandiù ossa mea custodieris.* Invocato ergo Orione (qui Nemrod, ut dicemus, 6. *Maij, n. 7.*) à caelesti flamma depastus inscripsit. *Persa quod ille imperaverat executi, reliquias cinerum illius hodie custodiunt.* Idem Gyrard. 2. de *Poëtar. histor. n. 1. & 16.* ubi de illo fusè; additque ejus imaginem vario & peregrino habitu ornatam fuisse, scilicet Medo & Persico: quapropter *Persomedes* dictus.

Quid Deus Rempham?

Zoroastres magus.

Pamphil. d. sed Zoroastrem Pamphilium, seu Proconnetium. Ex Platone dicit Clemens Alexandr. 5. *Stromatum, cap. 6.* Meminit (ait) Heri Armenij, genere Pamphili, qui est Zoroastres. Hunc cum duodecimo die post mortem in rogo fuisset postus; Plato dicit revixisse. Verba Platonis de *Republ. lib. 10.* ita se habent: *Cum in praelio occubisset, sublati decimo die cadaveribus, jam planè corruptis; integer ipse incorrupto corpore reperiendus est: domumque delatus ut sepeliretur, duodecimà jam ab obitu die, dum pyra imponeretur, revixit. Ita rediivus, commemorabat ea, quæ viderat apud inferos.* Allegoricè exponit Clemens, quò dudum: moraliter Joann. Serran. hic, sed si historia, aut fabula, eruta prorsum ex *Ægyptiorum doctrina.* Ita in *Argument. lib. de Justo.* Historia multorum, qui elati revixere, refertur à Plinio, *lib. 7. cap. 52.* & Ravif. *Textor. 2. Officin. cap. 101.* quos videris. Etiam inter *Ægyptios hodie Mystera.* K. *Ægypt.* Refert sine ritu Herodot. *lib. 2. n. 103.* In lacu Minerva imagines suorum quisque affectuum nocti faciunt; quæ vocant *Ægyptij Mystera*: quo pacto se habeant singula, tamen absit, ut proloquar. *Adi Tom. 6. T. 9. D. 5. n. 18.*

Zoroastres Pamphilus, quis?

Mystera Ægyptiorum.

DIES XIII. JANUAR.

G Radus 23. Solis in Capricorno. Qui si in horoscopo, facit gratia venustos, sed scenicos & pantomimos. Firmic. Dies putealis signatur à Darioto. *Media hyems. K. R. P. Astrum obscurum. Prima Mali pars occidit: nocte pluit.* Ptolom. *Umbilicus Pegasi manè oritur.* Junctin. *K. A. Occidit manè ala dextra corvi.* Alsted. *Encyclop. Vir feminam manu trahens.* Sph. Arab. *Ihmael nascitur.* R. Salomon. In Mecha servatur lapis, super quem genitus, de quo mirè delirant Mahumetani; uti dicemus 10. *Septembr. n. 7.* interim adi Kircher. in *Pantheon. Hebræor. cap. 16.* Saul postquam pridie liberaliter habitus à Samuele, nullo teste ungitur in Regem primum Israël. R. Abraham, ex 1. *Reg. 10.* Samuel in fidem certitudinis prædicat occursum virorum juxta sepulchrum Rachel, & aliorum ad quercum Thabor. Hebrai in illud, *cap. 9. 19. Omnia quæ sunt in corde tuo indicabo tibi; inquit: Erat in corde Saul, quoddam Rex futurus esset: quia viderat per visum, se in vertice arboris palma collocari.* Hieronym. in *Tradition. Hebr.* Sicut in 1. *Paralip. 9. 39. ibid. dicitur: Armigerum Saul Doeg fuisse,*

I lib. Jan.

Ismael nascitur.

Lapis Agar.

Eligitur Saul in Regem.

& puerum, qui cum eo perrexerat ad requirendas asinas. Mortuo Aristobulo I. Januæum, alio nomine Alexandrum, quem ille in carcere vixerat; Salome vinculis solvit & Judæorum Regem constituit. R. Huic pessimi mores, maxime sanguinolentia per 27. annos. Invasit Gazam, quam vastavit & D. Senatores, qui ad templum Apollinis confugerant, jugulavit; postquam matrem & fratrem trucidaverat. Venientem excepit seditio, propter quam quia dixerant cives: *Animos tantum conciliabitis morte: ostingentos crucifixit ex eis, in quorum conspectu conjuges & liberos interfici jussit, ipso cum pallacis convivente, ac ex edito loco tragœdiam conspiciente.* Joseph. *lib. 13. à cap. 22. & 1. de Bell. à cap. 3.* Adrichom. *Ann. 3859.* Sex tantum annis ex Judæis non minus quinquaginta millia interemit. *Petav. 1. p. Rationar. tempor. lib. 4. cap. 13.* A patre Hyrcano I. nonnquam despectus. *Max natus* (ait Joseph. d. *cap. 20.*) exosus patri factus, nec unquam dum ille viveret, in ejus conspectum admissus. *Ejus odij causam ferunt hanc.* Cum aliquando in somnis ei Deus apparuisset, rogavit de successore, sollicitus de Aristobulo & Antigono, quos præ ceteris diligebat: sed cum Deus hujus effigiem designasset, contristatus, qudd is in omnes fortunas esset successurus, in Galilæa educari eum voluit; sed *Oraculi fidem eventus approbavit.* Idem Briet. ab *Ann. 3951. & Torniel. addit Genebr. Ann. 3984.* cum regno accepisse conjugio Salomen, viduam fratris Aristobuli, & cruci affixisse (Sapientum virorum inimicum) *DCC. Pharisæos, quia Sadduceus secta: qui in regno post tot cedes non Pontifex, sed postifex & popa Judæorum vocatus.* Ann. 31. Christi, dies hic septimus ejus jejuniij.

2. Romæ, Jovi Statori sacra. V. K. de his 27. *Jun. Aptius Idualia sacra, vel Idulia in honorem Jovis, quia Junoni Kalendæ, Jovi Idus dicabantur: Nonæ verò sine Numine auspice erant, quousque exactis Regibus populus celebravit in memoriam Servij Tullij, ut diximus, die 5. n. 8.* Ovid. 1. *Fast. à v. 55.*

Ovid. *Vendicat Ausonias Junonis cura Calendas, Idibus alba Jovi grandior agna cadit. Nonarum tutela Deo caret.* Ab ovis sacrificio, quæ *Idulis* dicta à Tuscis, nomen Iduum nonnulli derivant, ait Macrobr. 1. *Saturnal. cap. 15.* sed infit: *Idus vocemus diem, quò dividit mensem: Iduare enim Hetruscà lingua, dividere est.* Horat. 4. *Carm. Od. 11. v. 14.*

Horat. *Idus tibi sunt agenda, Qui dies mensem Veneris marina*

Alexander Januæus eligitur in Regem.

Ejus servitia.

Exosus patri ex quo natus.

Dies VII. Jejunij Christi.

Jupiter Stator.

Idualia.

Ovid.

Unde Idus?

Horat.

Findit Aprilem.

Anton. Constantius hic, & Marfus, astruunt Idus dictas, quasi *Vidus*, à videndo, eò quòd tunc Luna plena videatur: nam cum Jupiter sit lucis auctor, unde vocatur *Lucertius*, aut *Diespiter*, rectè hi dies *Idus* dicuntur, cujus lux non finitur lucis occasu, propter plenilunium, quòd in medio mensis plerunquè fit. Omnibus Idibus in Arce sacra Jovi fiebant à sacerdotibus cum Vestalibus per viam sacram. Turneb. 20. *Advers. cap. 35.* Innuit Varro, 4. de *Ling. Lat. cap. 7.* *Oritur caput sacra via* (inquit) *ab Strenia sacello, quæ pertinet in Arcem, quæ sacra quotquot mensibus feruntur in Arcem, & per quam Augures ex Arce profecti solent inaugurare.* Lævin. Torrent. Dionysius Lambin. & Gualter. Chabot. signant in illud *Horat. 3. Carm. Od. 30. v. 8.*

Sacra.

Horat.

Insigne Dealis.

Ovid.

Tibicines habitu muliebri.

Dum Capitolium scandet cum tacita virgine Pontifex. Ovis, ut diximus, erat victima, & ex illa fiebat albogalerus, quo Diales Flamines, id est, Jovis sacerdotes, utebantur, cui affigebatur ut apex virgula oleaginea: de his ac illorum prerogativis, 20. *Mart. à n. 14.* Cunctis Idibus hostia ovis, non bos, uti scribit Alex. Neapol. *lib. 3. cap. 18.* sed in Januarij, victima erat vervex. Ovid. d. v. 587. *Idibus in Magni castus Jovis ade sacerdos Semimaris flammis viscera libat ovis.* Erant enim sacra in aede Jovis Capitolini. Si spectaculis adessent, absidebant cum corona. De Domitiano ait in eo Sueton. *cap. 4.* *Quinquennale certamen insituit Capitolino Jovi. In stadio verò cursu etiam virgines. Cereræ ramini præfedit crepidatus, purpureaque amictus toga Germanica, capite gestans coronam cum effigie Jovis ac Junonis Minervæque; assidentibus Diali sacerdote & Collegio pari habitu, nisi quoddam illorum coronis inerat & ipsius imago.*

3. Hac die Tibicines festum diem agere multa licentiâ & lasciviâ, & muliebri habitu per Urbem vagari solebant. Alex. d. *Causa hujus indulgentiæ, seu insolentiæ, eò quòd quia infimæ fortis, prohibiti fuere à Censoribus vesci in aede Jovis, quòd concessum fuerat à Numa. Agrè tulere, ac tunc uno agmine Tibur concessere: cùmque reverti nollent ad plausum sacrorum; Tiburtini paratis epulis, quasi rem divinam facturi, illos muliebri habitu, ut compta erant, vino cibique madidos, carpento Romam reportarunt, reddito prisco honore: mansitque ad posteros festa dies annua, ut eo habitu triduo vagantes per Urbem perque fora ac vicus cum cantu & tibijs incederent.* Fusè

Fusè Liv. lib. 9. sect. 87. Valer. Max. lib. 2. cap. 1. Plutarch. Rom. qq. 55. Rosin. lib. 4. cap. 5. & Stuck, cap. 195. de Gent. sacrific. ubi à cap. 193. signat quare sine tibijs sacra fieri nequibant ritè. Item celebris dies propter triumphum Q. Publ. Philonis de Latinis. Ann. 414. Goltz. fol. 36. & Reusner. in Diar. A Collega Æmilio Mamerto, cui triumphus negatus, electus est Philo Dictator, qui apud Patres malè audivit, in quos infestus, eorumque auctoritati nocuit, simulque Reipublicæ; dissimulans collegæ sui injurias in Senatium, eò quod illi non concesserit triumphum. Turfellin. anno præcitatur. Hoc in die, Ann. v. c. 460. fuit Spur. Corvilius, de Samnitibus. Goltz. in Fast. pag. 74. Hic 7300. Samnitis sub jugum misit, etsi nonnulli M. Attilio attribuant; sed huic negatus vel parta victoriâ, invocato Jove Statore, triumphus; ut ann. præcit. affirmat Briet. Celebrior fuit posterioribus temporibus; quippe in illo de Samnitibus. Goltz. in Fast. Rom. fol. 56. & 74.

4 Octavius, Augustus est appellatus, cum Provinciæ in ordinem fuissent redactæ. Ovid. d. v. 589.

Ovid. Redditaque est omnis populo Provincia nostro, Et tunc Augusto nomine dictus avus.

Articulum exprimit Sueton. in Augusto, cap. 7. Deinde Augusti cognomen assumpsit Mumarij Planci sententiâ: cum (quibusdam consentibus Romulum appellari oportere, quasi & ipsum conditorem Urbis) prevaluisset, ut Augustus potius vocaretur, non tantum novo, sed etiam ampliore cognomine; quod loca quoque religiosa, & in quibus augurato quid consecratur, augusta dicantur ab auctu, vel ab avium gestu, gustuque. Nobilia enim loca, & quasi majestatis plena, augusta dicimus. Alex. ab Alex. d. & Anton. Constant. Ab hoc dicti Augusti, sequentes Imperatores, ipseque hoc titulo magnopere delectatus, cui concessus propter insignes victorias, ut ait Dio Chrysostr. lib. 53. & Rosin. lib. 7. cap. 12. Aliter, sed falso, in Chronic. Alex. pag. 457. ubi: Octavianus Augustus est renunciatus, ut & sextilis mensis Augustus dicitur; quod in eo Augustus sit appellatus. Alijs etiam placuit, uti dicemus, 1. August. Iccircò additur, Provincias tunc fuisse in ordinem redactas. Ordo Provinciarum ita describitur ab Halicarnas. lib. 3. cap. 14. Integre regiones devictæ in Provinciæ formam redigebantur, & à populo Romano, missis in eas Præsidibus gubernabantur. Quod si ipsi hostes traditis armis deditionem facerent sub jugum mittebantur. Romanis est mos (ait) quoties hostes traditis ar-

Quid, Provincias in ordinem redigebantur?

mis deditionem faciunt, duo signa recta humi desigere, hisque tertium transversum superimponere, & sub eo captivos transmittere, moxque dimittere liberos. Hispanicè: Passaros por la borca. Idem Sext. Pompejus, & Rosin. lib. 10. cap. 21. Accidit Romanis, transeuntibus jugum ad Caudinas Furculas, victoribus Samnitibus, ut ait Liv. lib. 9 à sect. 8. etsi illico Papyrius Cursor ipsis jugum Romanum transire coegerit. Idem ibid. Etsi ita ab his AA. ordo Provinciarum intelligatur; arbitrò, Provincias in ordinem esse redactas, nihil aliud signari, quam esse subjectas, ita ut nullum cum nulla pro tunc interesset bellum: unde postquam Suetonius in eo à cap. 21. victorias de tot nationibus numerat, earumque describit subjectionem, propter quæ gesta Augustus appellatus fuit; cap. 22. subdit: Janum Quirinum semel atque iterum à C. V. memoriam ante suam clausum; in multo breviori temporis spatio, terrâ marique pace partâ, conclusit. Vide Lips. Schild. & Beroald. hîc. Alij arbitrantur Provincias, præter Germaniam, fuisse tunc subjectas; & omnes in ordinem redactas fuisse, dum industriâ virtuteque Germanici Cæsaris, hæc etiam jugum passa est. Unde Ovid. v. 599.

Si petat à victis tot sumet nomina Cæsar, Quot numero gentes maximus orbis habet.

Vide 1. August. n. 2. Facti in ejus plausum tunc ludi Triumphales, ita dicti, quippe post insignes celebrabantur victorias. Rosin. lib. 5. cap. 22. Natalis etiam fuit C. Marij Arpinatis, & eodem die post annos septuaginta obitus. Reusner. Ad Plutarch. in eo, qui septimum adeptus est Consulatum post tot discrimina rerum. Vid. 4. Septembr. Etiam in omnibus vicis seu tribubus statua erectæ Mario Gratidiano, quia per illum inventa ars, qua probaretur moneta publica, legeque sancta; quippe cunctis jucunda. Plin. lib. 33. cap. 9. qui lib. 34. cap. 6. infit: Statuerant Romæ etiam in omnibus vicis C. Mario Gratidiano tribus: eisdemque subvertère Sylla introitu.

5 Apud Chalcidenses Flaminia, quia ab Antiocho Magno urbem servavit Tit. Flamininus: unde grati cives dicantur gymnasium Flaminino & Herculi, cum titulo: Fidem Romanam candidissimam Sanctè jurati colamus.

Puella cantate Jovem magnum, Romanique, Titumque & Romanorum fidem. Jo Pean, d Tite servator!

Ibi Quinctius Flamin. creatus sacerdos, quem maximo honore Græcia tota affecit propter libertatem, uti dicemus, 6. Februarij,

Ab Augusto clausus Janus.

Ovid.

Ludi triumphales, & C. Marij natalis & obi.

Statua Gratidiano.

Flaminia.

Plutarch.

Quinctius Flamininus.

rij, n. 18-10. Jun. & 12. August. Tunc auream coronam Delphis Apollini dicavit, in cujus circulo isthæc carmina:

Auro fulgentem Latona nate coronam Hanc tibi in Ambrosia casaræ imposuit Æneadum dux magnus: & hoc te Phæbe precatur.

Sit virtute sua gloria digna Tito. Hæc ex Plutarch. in eo. Polyb. lib. 17. cap. 7. Petav. 1. p. Rationar. lib. 4. cap. 8. Pausan. cap. 213. & Goltz in Fast. meminitque Hospinian. de Fest.

6 Athenis festum Ges. Certamen erat in honorem Pietatis, cujus templum in carcere. Thucydides, lib. 11. à n. 13. Meurs. Græc. fer. lib. 3. Romani à Græcis cultum sumptere, de quo 25. Septembr. & de templo & Ara Misericordiæ, 22. April. In ejus commendationem fictum à Poëtis, Numinum descensum è cœlis. Ovid. 1. Metam. fab. 6. & lib. 8. fab. 7. Quapropter Pausanias, cap. 237. Erant enim (ait) prisca illi homines Dijs ipsis hospites & convivæ, pro justitia & pietatis merito: & sanè bonis & pijs præmia certissima. Magnum, etsi fatuè utpotè Ethnicus, pietatis exemplum præ se tulit P. Catienus Philotimus, de quo Plin. lib. 7. cap. 36. Patronum auctè dilexit, ut hæres omnibus bonis institutus, in rogum ejus se jaceret. Ad Valer. Maxim. lib. 6. cap. 8. & lib. 8. cap. 4. Opium ex secrete debilem, in saxo triumviralis proscriptionis turbine, quum ut manere liceret filius deprecaretur, humeris ab eo elatum, donec extra portam tutum sisset, ac postremò nunc agendo, nunc deferendo in Siciliam pervexisse incolumen. Appian Alexandr. Rom. histor. lib. 7. n. 41. & Cœl. Rhodigin. lib. 11. cap. 17.

Ovid.

Exempla pietatis.

Symbola.

7 Symbolum pietatis signat Ciconiam Ambros. 5. Hexamer. cap. 16. Asterias, Causin. lib. 6. symbol. 28. per Tigrim, idem lib. 7. symbol. 113. ex Philost. lib. 11. cap. 12. Per lapillum Hyacinthum, Solin. cap. 33. Per Hypipylen, que parcens patri, & sub hasta publicata, Argivos in expeditione ad Thebas, siti laborantes demonstrato fonte servavit; ut latè cantat Stadius, 5. Thebaid. Valer. Flacc. 2. Argonaut. & Nonnius in Græc. Goltz, Tabul. 14. Velato capite pingebatur, cum patera, aræ adstantis precantis habitu, in cœlum manus tendens. Aliquando inter duas puellas alimentarias, porrigens victum, acceptum aperto sinu. Aliquando acerram, thure plenam manu tenens & offerens, affante arâ, indicansque cultum, sicut Alexander misit Leonide ex Arabia navim thure onustam; exoratus, ut largè Deos coleret. Plin. lib. 12. cap. 14. quod

Modus offerendi thurs.

fieri solebat, thure ex acerra tribus digitis sumpto, de quo Dalecamp. hic, singulari eruditione. Interdum pingebatur velo obtecta, thus in aræ flammam apposita fundens. Interdum cum universis instrumentis in sacra necessarijs, cum vestibus pontificalibus, ac ornatu sacerdotum. Vide cuncta in Numism. Hemelarij, Tabul. 1. 5. 18. 22. 23. 33. 37. & 41. Cum Mercurio lucrorum præfecto aliquando collocata (ut juxta Paulum, 1. Tim. 6. 6. esset pietas cum sufficientia, ex qua quæstus magnus) & aliquando cum Fortuna & Constantia. Idem Tabul. 5. & 42. Hujus virtutis gloria maximè delectatus Pompejus Juvenis; ita ut militibus Pietatem pro tessera daret. Appian. lib. 3. n. 18. & Alexand. Neapol. lib. 4. cap. 2. Ne exularet à pectore hominum, sicut quondam, Pietas, philtrum cogitarunt Prisci. In Siplylo Phrygiæ monte (infit Aristoteles de Mirabilib. reb.) inveniri lapidem parvum quidem, oblongum verò ac rotundum, quem si quis repertum ad Cybeles templum tulisset; maximâ pietate erga parentes afficiebatur, eosque in posterum summa observantiâ colebat, licet antea impius erga illos steteret, violentis etiam manibus in eos injectis. Idem Chartar. in Magna-Matre, fol. 147. Plura alia videbimus, & clariora hujus virtutis insignia, 25. Septembr. Interim videtis Stuck. de Sacrific. Gentil. cap. 42. Plin. 7. Epist. 36. Mens. Philosoph. Theobald. Angilbert. Tract. 2. cap. 20. Rosin. 2. cap. 18. & Barth. Marlian. Descript. Urbis, cap. 46.

8 Petitus à Romanis in Regia Antiochi Magni, Annibal in mortem, momente Rege fugit magnis opibus in Cretam ad Gortineos: cumque ibi etiam tutus non esset, decernit & salvare vitam, fugiens ad Prusiam Bithyniæ Regem, & simul opes insigni calliditate. Amphoras complures replet plumbo, quarum summas operit auro & argento: has Gortinijs præsentibus in templo Dianæ deponit, quali pignoris loco, simulans se suas fortunas eorum fidei credere. His in errorem ductis, statuas aneas, quas secum portabat, auro, gemmisque complet, easque in propatulo domi abijcit. Sic illudis templi custodibus cuncta vel fugiens servavit. Plutarch. in Annib. ac Æmil. Prob. Justin. lib. 32. & Briet. Ann. 570. V. C. Lacedæmones priusquam vincerentur ad Geresum (de quo 5. Jun.) oraculum Dodonæum de victoria consulere. Maximum illud portentum Spartiatis fuit (inquit Cicer. 1. de Divination.) quod cum oraculum à Jove Dodonæo petivissent de victoria sciscitantes, legatique urnam, in qua inerant sortes co-

Lapis in pietatem.

Industria Annibalis pro servand. d. opibus.

Sortes perurbate à Sionia.

ram collocasset; simia, quam Rex Molossorum in delicijs habebat, & sortes ipsas & caetera, quae erant ad sortem parata, disturbavit; & aliud aliud dissipavit. Tunc ea, quae propostia oraculo erat sacerdos, dixisse fertur: De salute Lacedaemonijs esse, non de victoria curandum. Idem Bulenger. System. lib. 5. cap. 39. Quod hic factum fraude Satanicà, ministrice Simià; apud Selimum Regem Mogol, ut fide illuminaretur, divinà patratum arbitror providentià. Per Brachmanes suos nomina duodecim celeberrimorum legislatorum diversis schedijs inscribi iussit, Thefei, Minois, Rhadamanti, Solonis, Lycurgi, Zaleuci, Platonis, Draconis, Romuli, Moysis, Mahometis & Christi, Astartoris N. Has schedulas confusè in saccum conijci iussit, & simiam illud nomen extrahere, cuius legem veram & salvanam existimaret. Simia nihil morata, Christi nomine scriptum schidion protulit, Regique porrexit. Latere aliquid fraudis suspicatus Rex, eadem nomina, non ut antea vulgatis Persarum litteris, sed sacris Indicis, & in sola aula usitatis, inscribi chartulis iussit: ibi simia nihilo citius quàm antea, Christi nomen extraxit. Nobilis quidam ut ludificaretur animal, undecim pagellas in saccum tertio coniecit, occultatà intra volam manus, in qua Christi nomen scriptum erat; iussitque simiam iterum sortiri. Mirum profectò! Simia enim, cum verum nomen ibi non reperiret; extrahere nullum voluit: eumque iussu Regis urgeretur, irata omnes schedulas laceravit, & nobilem illum adivit, eumque, quod occulcerat nomen, proferre coegit. Magnus Regem eo facto cepit stupor, nec minus mirati sunt spectatores, qui ad tria milia eò convenerant. Ita Gotofrid. 12. p. India Oriental. cap. 11.

Insigne miraculum pro fide catholica, ministrice simià.

Caranus primus Macedoniae Rex, quo orante?

Cur caper insigne regis?

9 Caranus primùm ex Græcis regnat in Macedonia. K. Græc. Hic Heraclida, ab Hercule decimus sextus, Phidonis Argivorum Regis frater, cum magna Græcorum multitudine, sedes in Macedonia oraculo iussus quaerere, cum in Æmathiam venisset, urbem Edyslam (quam postea vocavit Ægeam à capra) non tententibus oppidanis propter imbrem & nebulae densitatem, gregem caprarum, imbrem fugientium secutus, occupavit: revocatusque in memoriam oraculi, quo iussus erat ducibus capris imperium quaerere; regni sedem statuit, seque religioni obtulit, quocumque agmen moveret, se ante signa eadem habere capras. Unde caper insigne Macedoniae, ut videtur, Daniel. 8. à 5. Refert Ludov. Nonnius in Solz. Græc. tabul. 29. Justin. lib. 7. & Tur-

fellin. Ann. 3240. Hic cum trophaeum ex more Argivorum erexisset ex ipolijs victi Cissei Regis (quod destruxit, ornamenta dissipans, leo egressus è monte Olympo) iussit successores nullum vel maximis victorijs extruere. Satis certum huius rei argumentum (inquit Pausan. cap. 315.) quod Alexander neque de Dario, neque de Indicis victorijs, trophaeum ullum erigendum curavit.

A Macedonibus nullo trophaeum.

10 Inter Ægyptios Apollonopolitas crocodilorum suspensio. K. Ægypt. Strab. lib. 17. de illis dicit: Apollinis urbs crocodilis inimica. Diodor. Sicul. lib. 1. à n. 56. & Kircher. Chorograph. Ægypt. cap. 5. Nomo, 2. Ombita Ægyptij populi (ait Ælian. 10. Histor. Animal. cap. 21.) à crocodilis suos liberos rapi mirifice gaudent: contra pars Tentyritarum sagenis captos, à perseis arboribus sublimes suspendunt, atque eos primùm stibilibiter gementes permulta verberatione affligunt, deinde his concisis vestuntur. Bestiam oderunt, quod dicunt Typhonem ejus formam induisse (de quo fuscè Isagog. Octobr. à n. 14.) & alij, quod Psammythi filiam crocodilis rapuerit: huius cladis recordatione, etiam posteros universam eorum nationem odisse. Modus capturae signatur à Plin. lib. 8. cap. 25. & 28. cap. 3. Senec. 4. Natur. qq. cap. 2. & Majolo, Tom. 1. Colloq. 8. ubi: Tentyrita flumini innotant, dorsoque & equitantium modo impositi, hiantibus resupino capite ad morsum, aditè in eo clava, dextrà ac levà tenentes, extremitate ejus utrimque, ut frenis in terram agunt captivos, ac voce etiam sola terrosos, cogunt evomere recentia corpora ad sepulchrum: obfatu huius generis hominum, ut Psyllorum serpentes, crocodili fugantur. Vid. Solin. cap. 35.

Crocodili suspensi in mortem.

ustria in capivram.

DIES XIV. JANUAR.

1 Grad. 24. Solis in Capricorno, qui prorsus putealis & scævus, iuxta Darios. Causam signat Firmicus; igitur ex se honorati multa incommoda propter filios patientur. Humerus Equi mane oritur. Junctin. K. A. Venosa tempestas. Columell. Astrum obscurum: varia aeris inconstantia. Leo occultari incipit: pluvia sunt. Ptolom. Figulus dolià fabricans. Sphar. Arab. Nocte concubià anni 10. regni Saul, Davidem per fenestram demisit Michol, quò pater elusus. R. Abrah. ex 1. Reg. 19. à 11. Somniat: vel cæco patet, dum facinus factum tam ex lancea fulminata, quàm ex decreto necis, post victoriam insignem de Philisthæis; non posse contingere brunæ. Nec mi-

XIX. K.

David à Michol iuratur in fugam.

Sustulit lanceam & scyphum regis Saul.

minus Reuel. deviat: etenim, nescio quo fulcro, asserit, eodem die, decimoquarto post anno, dormiente Rege & custodibus, laceam & scyphum Saulis tulisse è cubili seu tentorio quiescentis; ut dicitur ibid. cap. 26. à v. 3. Vestigia priscorum sanè secuti: equidem in hoc articulo fingunt Rabbini, pedem Davidis fuisse implicatum inter crura Abner; sed stimulo muscæ illa diducta, ut salvus David in propria redire posset. Vide Tem. 6. T. 6. n. 4. & 6. August. n. 3. In primo fidei Michol, impolita fabula pro feminae industria. Tunc per fenestram dimissum periculo exemit: deinde parato lecto, tanquam egrotanti, stragulis jecur capra (quod longo tempore recitum palpitare fortius solet) recens exemplum subiecit: diluculoque venientibus, quos pater ad Davidem miserat, ostendit lectum opertum, & quod palpitatione jecoris stragula moveri viderent; marium egrum anhelare persuasit, addens totam noctem inquietam cum exegisse. Refert Joseph. 6. Antiq. cap. 14. & ex ipso, quantum auguror, hic Hugo, & Petr. Comestor. cap. 19. cum Theodoro, quæst. 48. In involuero ex pilis caprarum fuisse jecur, quod suo motu aliquid ibi cubare vivum ostenderet; dicunt Septuag. Truncum informem & rotundum, & non hominis statuam fuisse in lecto; cogitat Abulen. hic, quæst. 14. Davidis fuisse statuam, Procop. At Abenezr. mire delirat. Pro Teraphim, statua seu imagine, scribit Astrolabium, vel quæ coelestes influxus possit recipere, Talesmaticam statuam. Vid. Serar. hic & quæ diximus, Tom. 4. T. 3. à n. 21. Kircher. Tom. 1. Oedip. Copt. syntagm. 4. cap. 3. & Riber. in Oseam 3. num. 20.

libro

cap. 26.

Fabule insignes in utroque articulo.

Jecoris caprae conditio.

libro

Mors Malachie.

Quis & qualis?

2 Mors etiam Malachiae. K. R. Ex tribu dicitur Zabulon. Hebraei nonnulli Esdras fuisse asserunt, in quos Hieronym. in Prolog. Malach. ubi refutat etiam, qui eum dicunt Angelum incarnatum; quia Malachi Hebraice sonat Angelum, & pro Malachia Septuagint. legunt Angelum; quasi omnes qui Angeli vocantur, Angeli essent. Appositius Isidorus de Ortu & Obitu PP. cap. 52. Vir justus (insit) & aspectu decorus, quem Judai Malachiam, id est, Angelum Domini, ideo asserunt vocatum; quia quacumque praecebat, confestim, Angelo de caelis veniente, confirmabantur. Item Doroth. in Synops. cap. 12. & Epiphan. de Vita & Incrit. Proph. cap. 22. Malachias Propheta (ait Andrichom. in Chronic. Ann. 3555.) increpat Israelitæ quod vitiosas hostias offerant, ideo Tom. 1. Ephem.

que ab illo sacrificia reprobanda, & Gentium oblationem mundam, offerendam in omni loco (id est Christum in Eucharistia) simulque praedicat, Joannem Baptistam, divinius mirandum praecursorem primi Christi adventus; sicut Eliam in secundo ad iudicium, & conversionem filiorum Israel. Idem Athanas. in Synops. ibid. que Doroth. Mortuus est, cum adhuc adolescens esset, & appositus patribus in agro ipsius. Anno 31. Christi, dies ejus jejuni octavus.

Dies VII. jejuni Christi.

3 Romæ dies ater & vitiosus. K. V. Gyrard. de Mensib. & Plutarch. Rom. qq. 24. Hic dies apud illos intercisus. Libri Nume (Magici quippe, testante cui fides adhibita in Senatu, Q. Patilio Pratore) inventi in agro Luc. Patilij Scribae, in duobus arculis lapideis cum plumbeis operculis (juxta sepulchrum ejus, quod tantum cenotaphium, quoniam sine ejus cadavere) numero quatuordecim, septem idiomae Græco, septemque Latino (Plutarch. in Numa asserit 12. volumina Latina fuisse de ritu & cultu Deorum, totidemque Græca de Philosophia, ex Valer. Antia) Halicarnax. lib. 2. cap. 36. Plin. lib. 13. cap. 13. Valer. Maxim. lib. 1. cap. 1. Lactant. 1. Institut. cap. 22. Totam historiam refert Livius lib. 40. à sect. 56. Siccatate & inopia frugum insignis annus fuit: sex menses nunquam pluisse memoris proditum est. Eodem anno in agro L. Patilij Scribae sub Janiculo, dum cultores agri altius moluntur terram, dua lapideae arcæ octonos ferme pedes longæ, quaternos late, inventa sunt, operculis plumbo drinctis, litteris Latinis, Græcisque utraque arca inscripta erat: in altera Numam Pompilius Pomponis filium, Regem Romanorum sepultum esse, in altera libros Numa Pompilij inesse. Eas arcas, cum ex amicorum sententia dominus aperisset, quæ titulum sepulchri Regis habuerat, inanis inventa, sine ullo vestigio corporis humani. In altera duo fascès candelis involuti, septenos habuere libros, non integros modo, sed recentissimæ speciei. Primo ab amicis, qui in re presenti, fuerunt libri lecti: mox plurius legentibus cum vulgarentur; Q. Patilius, Prator urbanus, studiosus legendi, eos libros sumpsit. Lectis rerum summis, cum animadvertisset, pleraque dissolvendarum religionum esse; dixit, sese eos libros in ignem conjecturum esse, librosque eos legi servarique non oportere. Senatus censuit, satis habendum, quod Prator iurjurandum polliceretur: libros primo quoque tempore in comitio cremandos esse: qui igne in comitio a vicinarijs factò, in conspectu populi cremati sunt. Taxat Tertullian. de Praescriptiomb. Hæreticor. cap. 40. Si Numa Pompilij (ait) superstitiones revolvamus, si sacr-

Sepulchrum Nume, & ejus libri.

Qui Magi?